

На другия денъ Пенчо представи на учителя си дома
ното. Въ него се излагаше онова, което чу отъ баща
си и както баща му е пестилъ да бжде единъ отъ бо-
гатитъ въ село. Учителътъ прочете това домашно,
прегледа и другитъ и похвали Пенчо, че добре е раз-
бралъ урока;

- За това ли е станалъ Пенчова баща богатъ? - попита
единъ ученикъ.

- Защото е пестеливъ и трудолюбивъ, - отговори учи-
теля. Но помнете деца, че като казваме пестене, не
разбирайте, че само пари могатъ да се пестятъ. Ето
врѣмето е също едно богатство. Кой помни посло-
вицата за врѣмето?

Единъ ученикъ стана и повтори: врѣмето е злато.

- Тъй казва народа. Защото е разбралъ, че ако не
оставяме врѣмето да минава безъ да работимъ - тогава
ще изработимъ нѣщо, а това нѣщо се купува съ злато.
А ако всѣка работа свършваме на врѣме, тогава се
научаваме на редъ. Пъкъ научимъ ли се на редъ,
тогава нѣма да губимъ врѣме да мислимъ какво трѣб-
ба да работимъ. И затова народа казва: не оставяй
днешната работа за утре. Защо?